

AZNİV ASLANYAN'IN ANLATTIKLARI
(1908 VAN, ARCAK BÖLGESİ, KHARAKONİS K. DOĞUMLU)

Kürt Sayid bizim evin damından içeri girmiş, dedemi kirişe bağlamış, amcamı da öldürmüştü. Diğer amcam bunu görüp Kürt Sayid'i öldürmüştü. Bizimkiler mecburen Mandan Köyü'nden Kharakonis'e göç etmişlerdi. Zira Kürt piçleri bunu duysalar bizimkileri kılıçtan geçirirlerdi.

Sonra ben doğmuşum, Nahapet Kuçak'ın doğduğu Kharakonis Köyü'nde. Ben doğduktan sonra ebeveynim sıtmadan vefat etmiş. Kürtler bizi takip etmişler. Dedem ve ninem beni yanlarına alıp Van'a taşınmışlar.

Van'daki evimizi hatırlıyorum. Zenginlerin birkaç katlı taş binaları vardı; bizim ev tek katlıydı; bir oda ve bir kiler. Aygestan dışında oturuyorduk. Evimizin önünden Şamiram isimli nehir akıyor, kadınlar orda halı yıkıyorlardı. Pazar Khaçpoğan Sokağı'ndaydı. Bana Petros amcam ve onun karısı Margarit bakıyorlardı. Zavallı kadın bize bakmak için çorap örüyordu. Onun iki kızı oldu; ama ikisi de öldü. Ben öksüzdüm; o yüzden beni seviyor ve şımartıyorlardı. Ben çok becerikliydim; dans ediyor, şarkı söylüyordum. Amcam mal getirip Türklere satıyordu. Ben Türkçe sayıları öğrenmiştim.

Van'da okul vardı; ama ben üç yaşından itibaren Alman yetimhanesine gittim. Elime bir taş levha verdiler. Orda öğrenim gördüm; Almanca öğrendim. Ben sekiz yaşına kadar, yani göç başlayıncaya kadar onların yanında kaldım. Bizim Almanca öğretmenlerimiz bizimle çok ilgileniyor, bizi sık sık eğlenmeye götürüyorlardı. Onlar kendi atlarına biniyorlardı; bizi ise arabalarla Van'ın doğusunda bulunan Varaga Dağı'na götürüyorlardı. Orda, erkek çocukların öğrenim gördüğü Aziz Grigor Lusavoriç Manastırı vardı. Bir keresinde yazın bizi Karmavor'a götürdüler. Orda oynadık; ravent toplayıp, yedik, içtik, manastırı dolaştık, Miher Kapısı'nı gördük. Bayramlarda eve gitmemize izin veriyorlardı. Yazın da eve gidiyorduk. Yetimhanede 150 kız, 150 erkek çocuk vardı. Beş katlı, balkonları olan taş bir binaydı. Karyola yoktu. Yataklar, yerde yanyana sıralanmıştı. O yetimhane İsviçreli hayırseverlerin yardımıyla faaliyet gösteriyordu. Her birimiz fotoğraflarımızı ayrı bir aileye gönderiyorduk; o aile bizi evlat ediniyor, bayramlarda hediyeler gönderiyordu. Onlar bizim hayırseverlerimizdi.

Bizim Van'ın her sokağında bir kilise vardı. Bizim sokağın adı Şenpoğan'dı. Bizden öte Türkler yaşıyordu.

Bayramlarda, mesela Paskalya'da yumurta haşlıyorduk; durum isimli bir ot vardı; onunla yumurtaları kırmızıya boyuyorduk. Birbirimizin evine gidiyor, birbirimizi tebrik ediyorduk. Zenginler yeni elbiselerini giyiyorlardı. Yılbaşı'nda kavurga hazırlıyorlardı. Tüccarlar yurt dışından badem ve hurma getiriyorlardı. Bize de bağlanmış mendiller içinde kuruyemiş hediye ediyorlardı. Yetimhanede çam ağacı süsleniyordu. Noel yortusunu da kutluyorduk. Surb Khaç yortusunda harisa pişiriyorduk. Alman bayan öğretmenler bayramları kendi odalarında da kutluyorlardı. Vardavar'da evlerimizde oluyor, birbirimize su sıkıyorduk. Ermeniler, Türkler ve Süryaniler birbirleriyle uyumlu bir şekilde barış içinde yaşıyorlardı.

Zanaatkâr olarak marangozlarımız, demircilerimiz vardı. Süryaniler arasında zanaatkâr yoktu; onlar ticaretle iştigal ediyorlardı. Türklerin de Ermenilerle ticari ilişkileri vardı. Kürtlerin ise hiçkimseye faydası yoktu; birbirlerini dövüp öldürürlerdi.

1915 yılının yazında ilk göç yaşandı. Yetimhanemizin Alman öğretmenleri bize : "İsteyen bizimle gelsin; istemeyen yakınlarının yanına gitsin" dediler. Ben yakınlarımın yanına gittim. Amcamın ailesiyle göç ettik. Yaz sıcağında bir ay yol yürüdük ve Iğdır'a vardık. Kolera baş gösterdi. Sülalemizden 80 kişi öldü. Eçmiatsin'e gittik. Katolikos günde iki koyun kestiriyor, yemek pişirilmesini sağlayıp muhacirlere dağıttırıyordu. Halam gelip bizi buldu; Oşakan Kilisesi'nin avlusunda bir okul vardı; oraya götürdü. Orda onlara oturacakları bir yer vermişlerdi. Sonra Cırvej'e geldik. Daha sonra ise Ermeniler yeniden memleketlerine geri döndüler. 1917'de yeniden Van'a gittik. Halamın iki çocuğu vardı, benimle birlikte toplam üç çocuktuk. Halam bizi Van'a götürdü. Bütün bir gün kağnıyla yol alıp Kharakonis Köyü'ne vardık. 1917'nin Ekim ayından 1918'in Nisan ayına kadar Van'da kaldık.

Amcam halamın yanında olduğumu duymuştu. Gelip beni Van'a götürdü ve okula orda devam ettim. 1918 yılının Nisan ayına kadar okula gittim. Sonra Türk yeniden saldırdı; şehri dört taraftan kuşattı; halkın büyük bir kısmını katletti. Beni de öksüz olarak bir arabaya koyup götürdüler. Yolda halamın ailesinin gelmesini bekledim; ama halam ve kocası Arabistan'a gitmişlerdi; amcam ise Türkler tarafından öldürülmüştü.

İkinci göç sırasında yolculuk daha da zordu. Canik Köyü'nü geçtik. Berkri Nehri'nin akıntısı halamın küçük çocuğunu alıp götürdü. Yıllar sonra halamın oğlu Vatan'a dönüş yapmış, Ermenistan'a gelmişti. O, kız kardeşini suya attıklarını anlattı. Ayakkabılarım arabanın içinde kayboldu. Ben ayağımda çoraplarla kaldım. Hava henüz soğuk ve karlıydı. Dayım beni göç yolunda buldu. O Rus ordusunda görev yapıyordu; üşümeyeyim diye bana kürkünü verdi. Beni komutanının yanına götürüp ona : "Bu kız kardeşim sahipsiz kalmıştır. Ne yapayım?" dedi.

- Akşam yanına al, sabah yaralıların arabasına bindiririz; onlarla gider, diye cevap verdi komutan.

Dayım bana kuru ekmek ve şeker verdi. Komutan ailesiyle odasında uyudu; beni koridorda bıraktılar. Korkuyordum; ama sabah beni arabaya bindirdiler ve hareket ettik. Kormus'ta bir gece kaldık. Geceyi açık bir alanda geçirdik. Ben başımı taşa dayayıp uyudum. Sabah uyandım ki, hepsi gitmiş. Ağlamaya başladım. Dört yanımda tek bir insan yoktu. Aniden bir at kişnemesi duydum. Yüz adım ötede bir aile olduğunu gördüm. Koşarak gittim ve onlara : "Ebeveynim yok, amcamı öldürdüler. Ben geceleyin sahipsiz ortalıkta kaldım" dedim.

Adam bana şöyle cevap verdi:

- Korkma, ben seni arabayla götürür diğerlerine yetiştiririm. O adam muhacirlere yetişmemi sağladı.

Savukhlu'yu ve Eski Beyazıt'ı geçtik. Iğdır'da öksüzleri topladılar. Benim gibi çok öksüz

vardı. Gittim adımı listeye eklediler; saçlarımı kestiler, yıkadılar ve sıcak yemek verdiler. On gündür sıcak yemek yememiştim. İğdır'da Andranik Paşa'yı başında koyun postundan yapılmış kalpağıyla gördüm. Öğretmenlerimiz bizi arabalara bindirip Markara'ya götürdüler. Gece uyuduk; sabah yolumuza devam ettik.

Yaz mevsimiydi. 1918 yılında Yerevan'a vardık. Lojman gibi bir yerde bizi iki gün tuttular. Beni ve başka bir kızı yetimhaneye götürdüler. Orda Alman yetimhanesindeki bizim öksüz kızları görüp çok sevindik. Ben o yetimhanede kaldım. Orda tifüse yakalandım. Beni hastaneye yatırdılar; ölümden kıl payı kurtuldum. Sonra yeniden yetimhaneye geri götürdüler. Amerikalılar 10000 Ermeni öksüzünü toplayıp Kars'a götürdü. Orda isimlerimizi bir listeye kaydettiler. Amerika'ya götürmek için bizleri tıbbi muayeneden geçirdiler; ama Türkler saldırıya geçti. Bu defa Türkler Kars'a saldırdı. Türk her defasında Oltu'dan, Sarıkamış'tan, top ateşi açıyordu. Bunları geceleri duyuyorduk. O sesler yavaş yavaş bize yaklaştı. Bir gün de Türklerin Kars'a girdiğini duyduk. Türkler içeri girmek için yetimhanemizin camlarını süngüleriyle kırıyorlardı. Yaşça büyük öksüz kızlar Türkler kendilerini kaçırmamasın diye yüzlerine çamur sürmeye başladılar. Amerikalı müdiremiz Amerikan bayrağı astı; tuz ve ekmele Türkleri karşılayıp onlara oranın bir yetimhane olduğunu bildirdi. Bitişimizde kışlalar vardı. Orda Ermeni kadınlar bulunuyordu. Türkler oraya girip hepsini anadan doğma soydular; sonra da onların çıplak cesetlerini yere serdiler. Biz sekiz gün yetimhanede hapis kaldık. Sonra Amerikalılar erzağımızı kamyonlara yükleyip bizi Aleksandrapol'a naklettiler.

1920 yılında Türk Aleksandrapol'a girdi. Aleksandrapol'da Bolşevik iktidarı kurulmuştu. Türkler göç edip geri çekildiler. Biz Kazaç kışlalarında yaşadık. Okulda el işi, biçki dikiş öğrendik. 1929 yılına kadar orda kaldım. Zaten ben İngilizce de biliyor, hatta daktiloyla yazı yazıyordum. Ben kendilerine veda ederken Amerikalı Miss Mary, Miss Macan, Miss Hill ve Miss Keeper beni öptüler.

Yirmi beş yaşından sonra öksüz kızlar tekstil fabrikasına çalışmaya ya da öğrenimlerine devam etmeye gidiyorlardı. Erkekler ayrı, kızlar ayrı kalıyordu. Her taraftan gelip poligonda gelin adayı seçiyorlardı. Kızların dış görünümüne ve davranışlarına dikkat ediyorlardı. Gidip Amerikalı müdireye haber veriyorlardı; o ise hediyeler verip gelin adayını tantanayla yolcu ediyordu.

Sonra pedagoji teknik okulunu bitirdim. Ğukasyan bölgesine çalışmaya gittim. Orda Artikli bir gençle evlendim. Üç çocuğumuz oldu. 1933'te Yerevan'a taşındık. Kocam üniversite mezunuydu; Matenadaran'da çalışmaya başladı. Ben de orda bibliyografım; listeleri daktiloyla yazıyordum.

İkinci Dünya Savaşı başladığında, halk dükkânlarda ne kadar erzak varsa evine doldurdu. Kocam gönüllü olarak orduya yazıldı; sivil yönetici olarak çalıştı. Sonra, onu Kerç'e gönderdiler ve adı kayıp askerler listesine girdi.

Şimdi çocuklarım ve torunlarımla mutluyum. Seksen yaşındayım. Gençlerimize sağlık, uzun ömür ve rüyalarının gerçekleşmesini diliyorum. Masum ölülerimizin hatırası sonsuza dek yaşasın; onların kemikleri huzur içinde kalsın. Kürtlerden ve Türklerden intikam almayı

isterdim. Zira onlar benim akrabalarımı öldürdüler ve ben öksüz kaldım. Hayatım boyunca ebeveynimin özlemini duydum.